

disturbances of the masses Georgiy Petrovich received practical professional skills of an expert construction business. His chief instructor was district architect Nikolai Kvashnin. He needed his professional skills during World War (I). Mykola Kvashnin introduced young George Kosmiadi to theatrica Moscow, community of Tretyakov brothers' artists gallery, members of the Art Studio «Sad slova» (the Garden of the word). Due to N. Kwasnin G. Kosmiady met such artists as Valentin Serov and Egor Hruslov, composer Sergei Rakhmaninov. Kosmiadi's activity in the national vegetarian Society let him to famous well-known writers and cultural figures, gave the opportunity to exhibit their work together with Ilya Repin. There he met his muse and support for all his life – Brigitte-Frida Geermann there.

Novelty. Having obtained creative experience in Moscow cultural-artistic surrounding in 1905-1915 made it possible to enter him into the artistic space of the XX-th century and express himself in impressionistic manner of writing.

The practical signifi cance. The results of our research encourage us to determine objectively G. P. Kosmiadi's features in the XX-th century art.

Key words: George Kosmiadi, cultural and artistic community, the art of the XX-th century.

Надійшла до редакції 1.11.2016 р.

УДК 477.3.25

НАУКОВО-ДОСЛІДНА ДІЯЛЬНІСТЬ ЯК ВАЖЛИВИЙ ЧИННИК СТАНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ (МІЖНАРОДНИЙ НАУКОВИЙ ЗАХІД У М. РІВНЕ)

Виткалов Сергій Володимирович, кандидат мистецтвознавства,
доцент кафедри культурології і музеєзнавства
Рівненського державного гуманітарного університету, м. Рівне;
Корольчук Ольга Леонідівна, старший викладач
Інституту мистецтв Східноєвропейського національного
університету ім. Лесі Українки, м. Луцьк
sergiy_vsv@ukr.net

Аналізується склад учасників XII міжнародної науково-практичної конференції «Культурний вектор розвитку України початку XXI століття: реалії і перспективи», проведеної на базі кафедри культурології і музеєзнавства Рівненського державного гуманітарного університету.

Ключові слова: науковий захід, конференція, Рівненський державний гуманітарний університет, Україна.

Науковий пошук завжди був свідченням сформованості достатньо високого рівня мислення, бажання щось змінити у навколишньому культурному просторі та стати іншим. Цю тезу зайвий раз підтвердила XII міжнародна науково-практична конференція, проведена 10-11 листопада на базі кафедри культурології і музеєзнавства Рівненського державного гуманітарного університету під назвою «Культурний вектор розвитку України початку XXI століття: реалії і перспективи» [1], що стала черговим підсумком як власної дослідної роботи педагогічного колективу, так і науковим звітом учасників.

Загальна кількість ВНЗ різних рівнів акредитації, наукових установ різного профілю та експериментальних художніх закладів – 88 (68 ВНЗ, 25 із яких мають статус національних, 5 – науково-дослідних установ системи НАН України). Кількість учасників складає 427 осіб.

Їх якісний склад досить високий: докторів наук – 22, професорів – 18 (у 2015 р. – відповідно, 20 і 10), кандидатів наук, доцентів – 104, аспірантів – 67, докторантів – 10, пошукувачів – 15, магістрантів – 42. Чимало – представники музейних установ (Сарни), національних історико-культурних (Кременецько-Почаївський), меморіальних («Поле Берестецької битви», с. Пляшева), археологічних заповідників («Пересопниця»).

Тенденцією наших заходів є як збільшення загальної кількості учасників (у 2013 р. – 297, у 2014 р. – 369, у 2015 р. – 353, у 2016 р. – 425), так і збільшення серед учасників кількості докторів наук, професорів (у 2015 р. – 25), магістрантів (з 16 – у 2015 р. до 42 – у 2016 р.) та аспірантів, а також учителів експериментальних ЗОШ і художніх шкіл (13), що засвідчує важливість наукової діяльності у сучасних умовах і для цих типів мережі шкільної освіти. І як засвідчило проведення засідання секцій, такі зустрічі виявилися вкрай корисними, оскільки початкова ланка освіти традиційно є відстороненою від наукового пошуку, що здійснюється в сучасній вищій школі, що помітно, у першу чергу, на студентах перших курсів ВНЗ, які не володіють науковою абеткою.

Серед представників іноземних ВНЗ уже вкотре беруть участь науковці з Німеччини (Мюнхен і Байройт), Китаю, Російської Федерації, Білорусії. У переважній більшості це ті з них, хто хоче певною мірою презентувати свою країну у європейському співтоваристві і знайти себе у сучасному культурному просторі. Вони неодноразово публікувалися у наших наукових збірниках і їх дослідницькі розвідки є корисними для наших молодих дослідників для порівняння власних методик, форм пошуку наукових тем та їх розробки. Цікавими вони є і в плані збагачення джерельною та історіографічною базою дослідження.

Українські ВНЗ презентують наступні напрями:

Університети *педагогічного спрямування*: Ніжинський державний педагогічний університет ім. М. Гоголя, НПУ ім. М. Драгоманова, Полтавський національний педагогічний університет ім. В. Короленка, Мелітопольський державний педагогічний університет ім. Б. Хмельницького, Рівненський державний гуманітарний університет, Дрогобицький державний педагогічний університет ім. І. Франка, Кримський інженерно-педагогічний університет, Кременецька гуманітарно-педагогічна академія ім. Т. Шевченка, Дніпропетровський і Миколаївський інститути післядипломної освіти, Міжнародний гуманітарний університет (м. Одеса), Міжнародний економіко-гуманітарний університет ім. С. Дем'янчука (м. Рівне). Їх співробітники у своїх доповідях, як і надісланих згодом статтях, торкаються проблематики національної ідентичності українців в контексті філософсько-культурологічного підходу, аналізу ефективності різноманітних інтерактивних технологій у процесі підготовки сучасного фахівця, у т.ч. і для Збройних Сил країни

Їх розвідки дають також і цікавий матеріал стосовно того, що саме викладається в сучасній вищій школі України в професійно-орієнтованому блоці навчальних планів та на яких кафедрах зосереджується гуманітарна (культурологічна) підготовка.

Аналіз запропонованих тем, як і згодом надісланих матеріалів до наших наукових збірників, засвідчує також достатньо помітну тенденцію опрацювання регіональної чи культурно-мистецької проблематики загалом, спробу виявити місцевий «культурний колорит» крізь призму наукової, краєзнавчої чи художньої діяльності представників місцевого культурного загалу, або здійснити порівняльні характеристики наукового пошуку своїх теренів із загальноукраїнськими. Як це помітно за науковими розвідками представників Дрогобицького державного педагогічного університету ім. І. Франка, Кременецької гуманітарно-педагогічної академії ім. Т. Шевченка, чи, традиційно, МEGУ ім. С. Дем'янчука, представники якого чимало часу розробляють національну складову українського руху спротиву у часи II Світової війни, роль періодичної преси у найскладніші періоду вітчизняної історії, або намагаються виявити культурно-мистецьку складову у місцевій архітектурній практиці в її історичній ретроспективі. Цікавими є й дослідження представників цього закладу і в плані теоретико-методологічних напрацювань стосовно розгляду культурної сфери (М. Ясінський). Фактично постійними авторами наших збірників є представники музейних та архівних установ Рівненщини, чії розвідки з окреслених вище питань завжди пересипані унікальними архівними матеріалами, які дають відповіді на чимало питань розвитку тих чи інших явищ.

ВНЗ культурологічного напрямку: Харківська державна академія культури, Національна академія керівних кадрів культури і мистецтв, Київський національний університет культури і мистецтв, Білоруський державний університет культури і мистецтв.

Для цієї групи ВНЗ навпаки характерним є поглиблений науковий пошук культурно-мистецької проблематики, оскільки в їх структурі вже давно сформувалися потужні наукові школи, які чимало часу успішно розробляють теоретико-методологічні та прикладні питання культурології і мистецтвознавства в усьому його розмаїтті. Як це помітно на наукових розвідках (О. Кравченка, В. Медведєвої). Їх фахівці певною мірою задають напрям у прогнозуванні питань державної культурної політики.

Мистецькі ВНЗ України: Національна музична академія України ім. П. Чайковського, Національна академія образотворчого мистецтва і архітектури, Київський національний університет театру, кіно і телебачення ім. І. Карпенка-Карого, Львівська національна академія мистецтв, Львівська національна музична академія ім. М. Лисенка, Одеська національна музична академія ім. А. Нежданової, Донецька державна академія ім. С. Прокоф'єва, Київський інститут музики ім. Р. Глієра, Київський університет ім. Б. Грінченка, Київський державний інститут декоративно-прикладного мистецтва ім. М. Бойчука, Київська муніципальна академія естрадно-циркового мистецтва.

Ця група закладів є досить строкатою як за тематичним рядом наукових розвідок, так і за сформованістю такого поняття, як наукові школи, а також історичним часом функціонування цих ВНЗ.

Якщо взяти, до прикладу, КНУТКіТ ім. І. Карпенка-Карого, то тут традиційно (принаймні, аналізуючи публікації останніх наших збірників) функціонують оригінальні наукові школи з питань дослідження театрального мистецтва в його еволюційному розвитку [], творчих підходах до

інтерпретації ролі сцени в історичній ретроспективі [], характеристики окремих постатей вітчизняного театру та його гастрольної діяльності. Та й випускники аспірантури чи докторантури цих закладів вже давно себе творчо зарекомендували у науковому просторі переважно Західної України чи Західної Європи і також уже поступово формують власні наукові чи мистецькі школи, як це виразно помітно на прикладі Дрогобицького державного педінституту ім. І. Франка, в якому функціонує достатньо потужна та оригінально наукова школа з питань дослідження баянного виконавства, організації конкурсів чи фестивалів, проблем дослідження інтерпретації сучасного інструментального виконавства, видавничої справи в ділянці інструментальної літератури тощо. Сьогодні їх науковий пошук (як, будемо сподіватися, і виконавські здобутки) є достатньо важливим для формування національної програми інструментального виконавства і його презентації на міжнародному рівні.

Подібні речі можна стверджувати і стосовно оригінальності наукового пошуку та якості представлених наукових статей дослідниками Львівських національних музичної академії ім. М. Лисенка та академії мистецтв, де упродовж десятків років сформованими групами науковців із широким залученням аспірантів здійснюється наукових пошук стосовно хорового мистецтва Галичини, форм інтерпретації музичної творчості корифеїв національної оперної сцени чи інструментального виконавства у його розмаїтті виявів (а саме західна Україна і являє собою надзвичайно цікавий у цьому плані регіон), чи, до прикладу, аналізується художнє скло, художній метал, жакардове ткацтво та безліч іншої, не менш оригінальної наукової проблематики, заземленої у мистецький ґрунт, яка лише відносно нещодавно стала предметом наукового аналізу молодих дослідників.

Саме вони поступово повертають у науковий обіг чимало нових або незаслужено забутих імен, прізвищ, дат та розширюють наше уявлення про культурний простір і потенційні можливості західноукраїнських національних шкіл як інструментального, хорового виконавства, у тому числі і за межами України (В. Дутчак, Г. Карась), так і розвитку музичної критики у надзвичайно складний період вітчизняної історії – період Другої світової війни, ролі міста Львова в організації культурного життя професійної чи аматорської сцени, створення системи художньої освіти на Галичини у період 20-30 років ХХ століття (І. Бермес), ролі громадських організацій і товариств у цьому процесі, формуванні мережі приватної художньої освіти на цих теренах, зокрема у Львові, і формах її реалізації у надзвичайно складний період (О. Величко). Цікавим видається і розгляд репертуару місцевої сцени у розмаїтті її виявів, формах меценатства, фіндрайзингу тощо. Та й створення такого універсального і, беззаперечно, потрібного видання, яким є «Енциклопедія Львова», чи нових часописів рівня «Арт-клас», як і низки міжнародних бієнале та інших подібних мистецьких експонувань із широким їх обговоренням, – це також заслуга членів подібних авторських наукових шкіл. Утім головне, як засвідчив проведений захід, попри несприятливі економічні умови та суспільно-політичну і психологічну напругу у соціумі, бажання значної кількості фахівців розробляти національну історико-культурологічну чи мистецьку проблематику лише посилюється, свідченням чого є як кількісні показники участі у наших заходах, так і тематичний ряд поданих до наукових збірників статей.

Звернемо увагу й на завжди професійно підготовлені наукові розвідки докторантів цих ВНЗ, які, утім, є штатними співробітниками іншого ВНЗ – СНУ ім. Лесі Українки (В. Драганчук та О. Коменда та ін.), чий науковий пошук завжди вирізнявся науковою компетентністю та глибиною розробки обраної для розгляду проблематики.

Між науковцями СНУ ім. Лесі Українки і РДГУ уже чимало років є постійні творчі контакти, співробітники наших ВНЗ є учасниками і організаторами спільних наукових і мистецьких проєктів, продовжують своє творче спілкування у багатьох сферах науково-педагогічної діяльності і, сподіваємося, що така форма творчої взаємодії принесе згодом помітний результат у вигляді колективних монографій чи будь-яких інших форм презентації наукового пошуку.

І як уже неодноразово наголошувалося, аналізуючи тематичний ряд матеріалів навіть наших наукових збірників, вони певною мірою можуть претендувати на специфічні колективні монографії з питань розробки національної культурно-мистецької проблематики в її історичній ретроспективі, у якій значне місце відведено західноукраїнським теренам.

Національні технічні університету: Національний університет «Львівська політехніка», Одеський, Вінницький та Луцький національні політехнічні університети, ДВНЗ «Приазовський державний технічний університет», Львівський національний лісотехнічний університет.

І хоча представники цієї група закладів традиційно займаються своєю специфічною діяльністю, однак останнім часом, завдячуючи значному розширенню аспірантури та докторантури з культурно-мистецької проблематики, і в цих ВНЗ сформувалися достатньо міцні у науковому плані власні культурно-мистецькі наукові школи. Це помітно, приміром, і на Львівському

національному лісотехнічному університеті, який все більше створює здорову конкуренцію Львівській національній академії мистецтв та місту зокрема, маючи у своєму складі не лише оригінальних митців, але й мистецтвознавців. Подібне можна стверджувати сьогодні і стосовно Національного університету «Львівська політехніка», де чимало років функціонує достатньо потужна театральна школа з власними здобутками і проблемним рядом, сформована народним артистом України Б. Козаком.

На загал подібні речі (поява у технічних чи будь-яких інших не культурно-мистецьких закладах яскравих особистостей і формування під їх впливом оригінальних мистецьких конгломератів) сьогодні виявляються дуже корисними і потрібними, адже таким чином у тих ВНЗ формується міцне культурно-мистецьке середовище, яке завжди притягувало до себе молодь. І саме це середовище допомагає молоді, що там навчається, перейти межі вузької технічної професіоналізації і формуватися широко освіченою особистістю, яка, як відомо, повинна обов'язково мати і культурно-мистецький стрижень, який збереже у цієї молоді назавжди більш високе духовне ставлення до всього, що оточує людину у сучасному надзвичайно політично наелектризованому суспільстві.

Класичні університети України: Житомирський, Хмельницький, Маріупольський, Херсонський державні університети, Львівський національний університет ім. І. Франка, Миколаївський національний університет ім. В. Сухомлинського, Прикарпатський національний університет ім. В. Стефаника, Східноєвропейський національний університет ім. Лесі Українки, Чернівецький національний університет ім. Ю. Федьковича.

Розглядаючи наукову інтенсивність представників названих вище ВНЗ, слід особливо наголосити на СНУ ім. Лесі Українки, Маріупольському державному університеті і Прикарпатському національному університеті ім. В. Стефаника. Саме представники цих трьох ВНЗ є найбільш активними учасниками і наших конференцій, і, відповідно надсилають найбільше наукових розвідок до збірників. Причому вже можна навіть стверджувати, що у культурно-мистецькому векторі цих ВНЗ сформувалися відповідні наукові школи з розробки проблем сучасного музикознавства (Луцьк), інструментального виконавства (Івано-Франківськ); виявлення ролі громадських діячів у культурному просторі України першої половини ХХ століття (Маріуполь); саме їх представники активно опрацьовують місцеві архіви, вводять до наукового обігу чимало нової культурологічної інформації.

Спеціалізовані типи ВНЗ: Львівський державний університет внутрішніх справ, Львівський державний університет телекомунікації, Національний університет водного господарства і природокористування (Рівне), Придніпровська академія будівництва і архітектури, Університет митної справи та фінансів (м. Дніпро), Міжрегіональна академія управління персоналом (Київ) та Російська академія природознавства, співробітники яких традиційно надсилають власні розвідки стосовно дослідження ціннісних орієнтацій сучасної молоді, їх видозмін у сучасних умовах, іншої проблематики, пов'язаної з становленням духовності молоді.

Наукові структури системи Національної академії наук України репрезентувалися Інститутом мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М.Рильського, Інститут культурології та Інститут проблем сучасного мистецтва Національної академії мистецтв України, Інститут проблем виховання та Інститут педагогічної освіти і освіти дорослих Національної Академії педагогічних наук України. Їх наукове сальдо достатньо широке – від проблематики народознавчого характеру і її виявлення у просторі сьогодення до розгляду новітніх методик, спрямованих на питання безперервної освіти дорослих.

ВНЗ I-II рівнів акредитації: Київський коледж будівництва, архітектури та дизайну; Миколаївська спеціалізована школа «Академія дитячої творчості» (м. Миколаїв); Миколаївський муніципальний академічний коледж; Львівський коледж Державного університету телекомунікації; Львівський музичний коледж ім. С. Людкевича; Чортківський гуманітарно-педагогічний коледж ім. О. Барвінського; Кременецький педагогічний коледж Кременецької обласної гуманітарно-педагогічної академії ім. Т. Шевченка; Дубнівський коледж культури РДГУ; Рівненський економіко-технологічний коледж Національного університету водного господарства і природокористування; Луцький державний педагогічний коледж. Представники цієї ланки беруть в основному жваву участь в обговоренні окресленої вище проблематики, утім активністю публікацій не вирізняються.

Середня ланка освіти була представлена наступним чином: МБУ ДОД «Стрелецкая детская школа искусств» Орловского района Орловской области (Російська Федерація); НВК «Асканья-Нова-Гімназія» Чаплинської районної ради; Рівненська ЗОШ № 2; Рівненська ЗОШ № 27;

Крупівська ЗОШ І-ІІ ступенів Дубровицького району Рівненщини; Орв'яницький НВК «ЗОШ І-ІІ студентів» Дубровицького району Рівненщини; Дубровицький районний методичний кабінет Дубровицької РДА; БК с. Пляшівка Рівненщина (Рівненщина); Городищенська ЗОШ І-ІІ ступенів Рівненського району; Заболотська ЗОШ І-ІІ ступенів Рокитнівського району Рівненщини; Рівненська державна художня школа; Общеобразовательная школа № 150 г. Красноярска (РФ); Богуславська державна школа мистецтв (Київська обл.), а також представники окремих управлінських і організаційно-методичних структур різних регіонів. Представники цієї ланки освіти чи не вперше на такому рівні спробували уточнити власні освітні методики, знайти точки дотику із системою вищої освіти, а останні, у свою чергу, ширше побачити проблемний ряд сучасної загальноосвітньої школи.

Висновки. Такий склад учасників дав широкий простір не лише для повноцінного обговорення заявленої проблематики на секціях, але й для співставлення різноманітних поглядів на те чи інше явище у сучасному соціумі, оскільки статус навчального закладу чи наукової установи, його співробітників, як і його певною мірою регіон розташування, накладають свій відбиток і на форми сприйняття матеріалу, і на форми його подачі.

Проведений захід важливий і з точки зору того, що дає змогу прослідкувати чим живе сьогодні сучасна вища школа, адже 68 ВНЗ-учасників нашої конференції – це переконливий показник широкої репрезентації загальної освітянської проблематики.

Проведення заходу засвідчило також щире бажання діяльнісного підходу, намагання щось робити самостійно у духовній сфері, адже саме власна активність і може принести якщо не очікуваний результат, то, принаймні, зрушення зі стану стагнації. І в цьому був найважливіший висновок і ефективність проведення цієї конференції.

Під час роботи конференції відбувалися цікаві майстер-класи з питань риторики в системі сучасної бізнес-освіти, організації нового рівня культурно-дозвілдової практики тощо. У цьому зв'язку відзначимо нові типи навчальних закладів системи приватної освіти, які у пошуках абітурієнта вигідно вирізняються оригінальною проблематикою і формами популяризації сучасної багатоступеневої системи навчання.

У підсумку наголосимо, що цей захід мав досить помітний вплив на студентське середовище, яке не лише усвідомило широке поле експериментальної дослідницької культурно-мистецької та педагогічної проблематики в сучасній Україні і її можливостей реалізації, але й форми отримання наукового матеріалу, його обробка, інтерпретація тощо.

Список використаної літератури

1. *Культурний вектор розвитку України початку XXI століття: реалії і перспективи* : програма ХІІ міжнар. наук.-практ. конф., 10-11 листоп. 2016. у м. Рівне / уклад.: С. В. Виткалов, В. Г. Виткалов. – Рівне : РДГУ, 2016. – 35 с.

References

1. *Kulturnyi vektor rozvytku Ukrainy pochatku KhKhI stolittia: realii i perspektyvy* : prohrama KhII mizhnar. nauk.-prakt. konf., 10-11 lystop. 2016. u m. Rivne / uklad.: S. V. Vytkalov, V. H. Vytkalov. – Rivne : RDHU, 2016. – 35 s.

НАУЧНО-ИССЛЕДОВАТЕЛЬСКАЯ ДЕЯТЕЛЬНОСТЬ КАК ВАЖНЕЙШАЯ СОСТАВЛЯЮЩАЯ СТАНОВЛЕНИЯ УКРАИНСКОЙ ГОСУДАРСТВЕННОСТИ (МЕЖДУНАРОДНАЯ НАУЧНАЯ КОНФЕРЕНЦИЯ В Г. РОВНО)

Виткалов Сергей Владимирович, кандидат искусствоведения,
доцент кафедры культурологии и музееведения Ривненского
государственного гуманитарного университета, Ровно;
Корольчук Ольга Леонидовна, старший преподаватель
Института искусств Восточноевропейского
национального университета им. Леси Украинки, Луцк

Анализируется состав участников ХІІ международной научно-практической конференции «Культурный вектор развития Украины начала XXI столетия: реалии и перспективы», проведенной на базе кафедры культурологии и музееведения Ривненского государственного гуманитарного университета.

Ключевые слова: научное мероприятие, конференция, Ривненский государственный гуманитарный университет, Украина.

**RESEARCH ACTIVITY AS IMPORTANT FACTOR BECOMING OF UKRAINIAN STATE SYSTEM
(AN INTERNATIONAL SCIENTIFIC MEASURE IS IN RIVNE)**

Vitalov Serhij, candidate of study of art, associate professor
of department of cultures and study of museums
of the Rivne state humanitarian university, Rivne;
Korolchuk Olga, senior Lecturer, the Institute of Arts
of Lesya Ukrainka Eastern European National University, Lutsk

The list of entries of XII of international scientific and practical conference is analysed the «Cultural vector of development of Ukraine of beginning of XXI of century: reality and prospect», conducted on the base of department of cultures and Study of museums of the Rivne state humanitarian university.

Key words: scientific measure, conference, Rivne state humanitarian university, Ukraine.

Надійшла до редакції 20.11.2016 р.

УДК 78.785

**МИСТЕЦЬКІ ПРОЕКТИ ДРОГОБИЧА ТА ЇХ ЗНАЧЕННЯ У ПОПУЛЯРИЗАЦІЇ
НОВОЇ ОРИГІНАЛЬНОЇ ТВОРЧОСТІ ДЛЯ НАРОДНИХ ІНСТРУМЕНТІВ**

Олексюк Андрій Володимирович, аспірант, Інститут музичного
мистецтва Дрогобицького державного педагогічного
університету ім. І. Франка, м. Дрогобич
oleksjyk@mail.ru

Здійснено огляд мистецьких проектів Дрогобича, зокрема конкурсів «Візерунки Прикарпаття» та «Perpetuum mobile» у яких представлені нові зразки музики для народних інструментів. Розглянуто оригінальну творчість для баяна-акордеона соло, ансамблю та оркестру народних інструментів, інструментальних ансамблів за принципом класифікації. Проаналізовано творчість Я. Олексіва, Р. Стахніва, А. Марценюка, В. Годлеского, В. Віцькова, О. Бекеші, О. Мовчана, О. Сурових, В. Губанова, В. Власова з позиції стилутворення та затребуваності репертуару.

Ключові слова: творчість, репертуар, оркестр, ансамбль, баян-акордеон.

Постановка проблеми. Мистецтво гри на народних інструментах України є сферою, яка активно розвивається й здійснює пошуки нових форм та засобів виразності. Пріоритети наукового пошуку сягають конструкцій вдосконалення інструментарію й академізації у царині виконавства, фахової освіти і композиторської творчості, дослідження регіональних шкіл народно-інструментального мистецтва й популяризації феномену загалом.

Так, найширші узагальнення історичного та соціокультурного аспектів української академічної школи гри на народних інструментах здійснено у працях М. Давидова [4], Ю. Лошкова [3; 175-183], Є. Іванова [4; 205-206], О. Ільченка [4; 191-192], Н. Морозевич [3; 274-276], Л. Пасічняк [16, 17], Л. Понікарової [20], А. Семешка [4; 233], А. Сташевського [24], О. Трофимчука [3; 184-185]. Значну увагу музикознавцями (М. Різолем, Я. Олексівим, В. Сидоренко, В. Дейнегою, О. Трофимчуком) приділено виконавській і методико-педагогічній сферам, різноманітним аспектам ансамблевих форм музикування і окремим інструментам та їх родинам у загальнонаціональному й регіональних складових (Т. Баран [4; 195-197], А. Душний [9], П. Дрозда [5], І. Маринін [28; 38-42], Р. Стельмашук [28; 249-253]).

Численними є звертання науковців (А. Гончарова, А. Голяки, І. Дмитрук, Я. Олексіва, О. Олексієнка, А. Сташевського, А. Шамігова) до тематики оригінальної композиторської творчості для народних інструментів та їх ансамблів з позицій виразового потенціалу окремих інструментів, стилістики, типів виконавства, складів тощо. Серед напрямів досліджень тут переважають проблеми жанру перекладу, засобів втілення фольклорної інструментальної традиції, необарокової стилістики, естрадно-джазових рис музикування.

Одним із мистецьких осередків творення та популяризації оригінальної музики для народних інструментів й баяна-акордеона зокрема постає Дрогобич із сталими виконавськими, науковими та творчими традиціями. Саме на базі Дрогобицького педуніверситету проводяться конкурси баяністів-акордеоністів («Візерунки Прикарпаття» та «Perpetuum mobile») серед солістів та розмаїття колективів за участі баяна-акордеона [8; 30].

Останніми роками на базі мистецьких форумів виявлено нові зразки музики композиторів Я. Олексіва, Р. Стахніва, А. Марценюка, В. Годлеского, В. Віцькова, О. Бекеші, О. Мовчана, О. Сурових,